

FRA ABSOLUT »IKKE JÆGER« TIL »JÆGER«

af Dorthe Preisler Rasmussen

Som kone og svigerdatter til to MEGET ivrige jægere ved jeg, hvordan det er at blive forvist til 2. pladsen. Men dog ikke værre end at man søndag morgen kl. 4 kan vende sig om på den anden side og sige: »Tager du morgenbrød med hjem skat?«

Allan (min mand) og Kjeld (min svigerfar) drog første gang mod Sydafrika i marts 2005. Det var for dem en kæmpe oplevelse, og efterfølgende talte de ivrigt om, at nu skulle de snart af sted igen. Jeg sad hovedrygstende og tænkte mit!

Der skulle gå 1½ år og en baby - ni mdr. efter hjemkomsten fra Afrika fik vi en »afrikaner baby«. Nu var sparebøssen fyldt op igen, og jeg skulle med! Jeg var nød til at se, hvad det var, de snakkede om. Vores datter var trygt anbragt hos Momse, inden vi i okt. 2006 drog af sted mod Glen og Tracys farm. Efter en lang rejse og mange opkald til Momse stod vi endelig på farmen. Jeg var målløs! Jeg havde aldrig set en så storslået natur og så alle de dyr midt i det hele. Min hovedrysten var efterhånden vendt til måben.

Vi blev præsenteret for vores ph'er Bevan (alle tiders gut). Han kunne

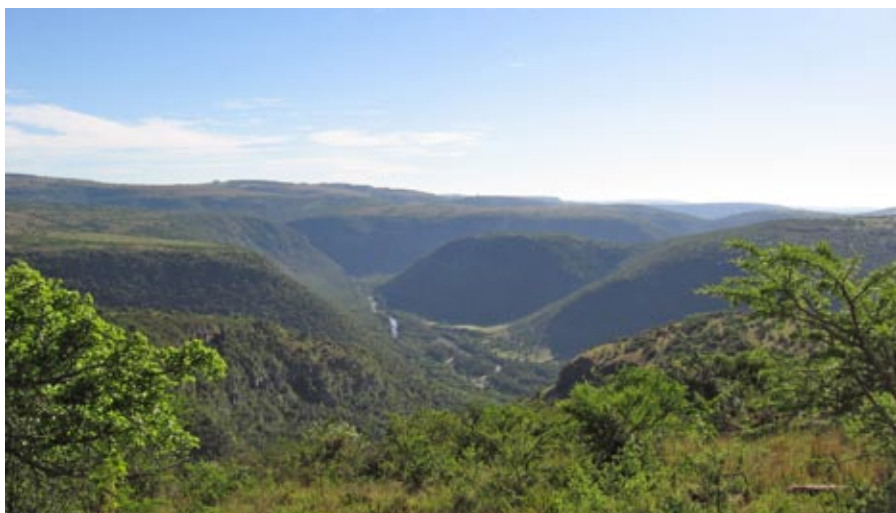
huske Allan og Kjeld fra første gang, så snakken gik lystigt og ligeså whiskeyen. Jeg hoppede i hækassen, for vi skulle jo op kl. 4. Jeg blev vækket med morgensang, for jeg havde nemlig fødselsdag, og måske var deres promise heller ikke helt god! Nå men promise eller ej, vi drog mod stepperne. Kjeld skulle skyde Red Hartebeest.

Jeg var fuldstændig mundlam. Måden vi »lusked« rundt på, måden Bevan og hans tracker bevægede sig på og hele tiden sagde: »Se! Se, der er den«. Jeg kunne slet ikke se noget som helst. Måske fordi jeg allerede var helt rundtosset af oplevelser, eller

måske fordi jeg ikke anede, hvordan den så ud! Nå, men Kjeld fik sin Hartebeest, rigtig flot, siger de.

Hjemme på farmen havde Tracy og hendes piger forberedt et festmåltid og efterfølgende dejlig kage med lys i. Jeg tror aldrig, jeg har sovet så godt som denne aften og sikke en fødselsdag.

Næste morgen kørte vi mod Bevans farm. Her skulle der bl.a. skydes Kudu. Bevans vidunderlige hustru og datter tog imod os. Drengene tog ud og kiggede, og jeg blev tilbage hos lilana og Lauren. Da drengene kom tilbage, spiste vi frokost og lagde planer for

resten af dagen. Planen blev, at vi kørte ud og evt. kiggede efter svin. Pludselig fik Bevan øje på en Lynx: »Shoot, shoot«, råbte han og Allan skød. Det hele gik så stærkt. En to tre og der lød et skud! Jeg spurgte vores tracker Patrick, hvad der skete, for jeg kunne hverken finde Bevan eller Allan. Kjeld og Patrick begyndte at gå. Og der stod jeg, med besked om at blive stående!! Ja, det kunne de

sgu sagtens sige, hvad hvis dyret kom tilbage!! Det var lige før, jeg skulle have skiftet bukser! Så jeg tøffede ganske langsomt efter dem, og der ca. 100 m fra skudstedet lå den oppe i en kaktus. Hold da kæft hvor var den flot. Jeg begyndte at ryste over hele kroppen, og jeg fik gåsehud. Der måtte nogle smøger og en cigar til, før kroppen faldt til ro. Nu tror jeg, at jeg ved, hvad bukkefeber er.

De efterfølgende 3 dage var vi hos Bevan og lilana. Jeg blev på farmen om formiddagen, hvor jeg hyggede og shoppede sammen med lilana, og efter frokost tog jeg med drengene på jagt. En dejlig kombination af »tøsefnis« og »mandehørn«.

Allan skød Duiker, Mountain Reedbuck, Springbuck og Steenbuck, og Kjeld skød Oryx og Kudu. Det er 3. gang Kjeld er i Afrika, og først nu er det lykkedes at finde og skyde en god Kudu. Det var en helt vild jagt. Kjeld fik desværre anskudt dyret, og så gik den vilde jagt for at finde den. Heldigvis gik der ikke lang tid, før den blev fundet, og hold da op det er et imponerende dyr. Glemte var alt om ømme fødder og dårlig kondition.

Den aften hyggede vi ved den store grill. Der blev serveret kæmpe bøffer, der var vel 1 helt kilo kød! Efter maden skulle vi tilbage til Glen og Tracys farm. En køretur på godt 3 timer. Hold da op hvor var vi trætte, da vi endelig nåede frem, men gensynsglæden med de andre var stor og snakken gik lystigt. Det blev sent, før vi nåede værelserne.

Næste dag var den egentlige sidste

jagtdag, så nogle havde lidt travlt, medens andre kunne slappe af. Allan ville gerne have et svin. De kørte af sted, og jeg blev hos Tracy og hyggede ved poolen. Allan fik sit svin, og det var efterhånden tid til et tilbageblik på ugens begivenheder - både gode og dårlige. Alt blev krydret med et festmåltid og gode drinks. Så mon ikke historierne blev en anelse bedre!

Nu var vores afrikanske eventyr ved at være slut og afskedens time var inde. Øv det var vemodigt, gode venskaber var skabt, og en stor forelskelse i Afrika og jagt var begyndt! Alle var enige om, at vi skulle ses i 2008 - samme sted. Jeg har helt sikkert jagttegn til den tid, for jeg skal ikke bare være medløber mere.

I skrivende stund må vores lille familie dog vente lidt længere end 2008. Endnu en »afrikaner baby« er på vej. Så pas på i bushen, man kan få børn af det.

Knæk og bræk til jer alle!

